

HỒI 86

NGƯỜI KHÁCH LẠ NAM CƯƠNG

Nhạc hoà tấu nổi lên, từ những tiết điệu dồn dập lần lần hoà hữn, y như một lượn sóng tung vôi cao vút rồi rập xuống nhẹ nhàng.

Mười sáu cặp đồng nam đồng nữ, cặp thì bung những vòng hoa rực rỡ, cặp thì bung những mâm rượu mà cả chén lẫn bầu đều là loại đồ cổ cực kỳ quý giá.

Chúng bước đi theo nhịp trống, tiếng kèn, trang trọng đến trước mặt bọn Trầm Lăng rót rượu cúi đầu...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Cám ơn.

Một thiếu nữ nói khẽ bên tai Trầm Lăng:

- Nương Nương có lệnh, nếu công tử nói lên nửa tiếng có phương hại đến cuộc vui của hôn lễ thì mũi chủy thủ trên tay của nô tỳ sẽ lập tức ghim đúng vào thân xu huyết...

Trầm Lăng khẽ liếc qua thấy bọn Chu Thát Thát, Hùng Miêu Nhi và Vương Lâm Hoa thấy đều biến sắc, rõ ràng sau lưng họ cũng đều có một người thiếu nữ đang thì thầm...

Nhất định họ cũng đang nghe một câu y như Trầm Lăng.

Hơi thép lạnh chạm nhẹ vào giữa lưng Trầm Lăng, hấn chớp mắt mỉm cười:

- Nương Nương của cô cẩn thận thái quá, bọn người của chúng tôi đâu lại đi làm mất hứng cuộc vui sao?

Người thiếu nữ gật đầu:

- Nếu công tử làm thình được thì chẳng những cuộc vui trọn vẹn mà Nương Nương của tôi cũng sẽ cảm kích vô cùng.

Cô ả đứng thẳng người lên, nhưng mũi chủy thủ vẫn kề sát vào lưng Trầm Lăng.

Kế hoạch hành động của Bạch Phi Phi quả là chu đáo, nằng sợ bọn Trầm Lăng nói lộ sự quan hệ giữa nàng và Khoái Lạc Vương ...

Trầm Lăng vẫn mỉm cười một cách thản nhiên...

Nhạc lại nổi lên và im bặt: Khoái Lạc Vương xuất hiện.

Trừ bọn Trầm Lăng ra, tất cả thuộc hạ của Khoái Lạc Vương đứng phất lên nghiêm chỉnh...

Bằng những bước đi chậm chạp nhưng chắc chắn, con người của Khoái Lạc Vương toát ra một sắc thái thanh cao, trang nhã lạ lùng...

Từ chòm râu, vẻ mặt cho đến móng tay, sự sạch sẽ tinh khiết đến đôi một kẻ sạch nhất đứng gần cũng đâm ra e thẹn...

Hùng Miêu Nhi cười nho nhỏ:

- Nhìn vào đôi mắt của Khoái Lạc Vương, người ta có cảm tưởng hẳn sửa soạn ra trận hơn là sửa soạn làm chú rể.

Hùng Miêu Nhi nói thật nhỏ, nhưng khi hẳn dứt câu thì đôi mắt Khoái Lạc Vương vụt loé lên ngời ngời chiếu thẳng vào mặt hắn.

Nếu là một người nào khác, cái nhìn của Khoái Lạc Vương nhất định sẽ làm cho người đó rụng rời, người đối với Hùng Miêu Nhi thì hẳn lại giả đò không thấy và cười ha hả:

- Khoái Lạc Vương, xin chúc mừng ông nhé... Hôm nay là ngày đại hỷ, tôi thấy tia mắt ông nên dịu xuống, bởi vì không khéo sẽ làm cho Tân Nương hoảng hốt bây giờ...

Câu nói của Hùng Miêu Nhi làm cho đám thủ hạ của Khoái Lạc Vương xanh mặt...

Họ nghĩ rằng sấm sét sẽ nổi lên...

Và Khoái Lạc Vương cũng đã cau mày...

Nhưng ông ta lại cũng bật cười ha hả:

- Các hạ hãy yên lòng. Tân Nương của bản vương là một người mà không phải ai cũng có thể làm cho nàng sợ được đâu.

Vương Lâm Hoa thở ra:

- Đó là một lời nói thật chứ không phải khoe khoang.

Khoái Lạc Vương ngồi xuống và ban nhạc lại trở lên.

Vị Tân Nương vẫn chưa thấy bóng.

Nhạc trở lên ba chập, Khoái Lạc Vương khẽ cau mày, đám thuộc hạ bắt đầu ngơ ngác...

Chu Thất Thất cố ý nói hơi lớn:

- Sao thế nhỉ? Tân Nương ở đâu cả?

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Chưa lâm trận mà đã bồn đảo à?

Họ biết Bạch Phi Phi nhất định sẽ đến, nhưng họ cố ý chọc tức Khoái Lạc Vương và quả thật, gương mặt rạng rỡ của ông ta bắt đầu hơi nặng:

- Nương Nương đâu?

Phương Tâm Kỳ bước tới cúi đầu:

- Nửa giờ trước đây thuộc hạ còn thấy Nương Nương ở tại Điểm Trang Lâu.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Cùng ở đó gồm có những ai?

Phương Tâm Kỳ thưa:

- Ngoài hai lão bà chuyên lo chăm sóc Nương Nương, hai người này vừa lớn tuổi vừa có nhiều kinh nghiệm trong việc phù dâu, vì đó là nghề chuyên môn của họ, còn có thêm một người thợ già chuyên lo việc sửa tóc, người này từ quan ngoại đã được tuyển chọn kỹ càng...

Khoái Lạc Vương cau mày:

- Lại có rước thợ sửa tóc ở xa nữa à?

Phương Tâm Kỳ thưa:

- Đó là một lão già, chuyên nghề từ thưở nhỏ, từ vùng này dẫn ra quan ngoại, bất cứ con gái nhà ai, nhất là trong hàng sang trọng, mỗi khi làm lễ thành hôn đều do một tay của người thợ chuyên về trang điểm ấy. Lão làm ăn rất cẩn thận, thật thà...

Khoái Lạc Vương gặng lại:

- Người có cho điều tra, khám xét cận kề chưa?

Phương Tâm Kỳ thưa:

- Bọn thuộc hạ đã điều tra rồi và khi lão đến còn phải qua mấy lần kiểm xét, quyết không thể là do người khác dị dung và không có một chút gì đáng nghi ngờ.

Khoái Lạc Vương mỉm cười:

- Hai hôm nay bản vương bận rộn quá thành thử không để ý đến những điều nhỏ nhặt, các người cẩn thận như thế là tốt lắm.

Nhưng ông ta vẫn không dấu được vẻ băn khoăn:

- Nhưng tại sao đến bây giờ mà Nương Nương chưa tới?

Phương Tâm Kỳ thưa:

- Thuộc hạ đã cho người đi nghinh giá.

Khoái Lạc Vương nhòm mình lên cười tươi nói:

- Tới rồi.

Tiếng nhạc trỗi lên thật nhẹ, tất cả bao nhiêu cặp mắt đều quay hẳn ra ngoài...

Tân nương đã đến...

Vương Phi đã đến...

Như ngọc phượng giáng trần, tà áo lụa kéo dài trên tấm thảm hồng, dáng đi của Bạch Phi Phi thật nhẹ nhàng, mềm mại...

Mỗi bước chân nàng nhắc tới y như có một làn mây cuốn nhẹ theo sau, so với Khoái Lạc Vương, khí thái vương giả của nàng trội hẳn...

Với chiếc vương miện Tân Nương, với màn lưới che mặt bằng những hạt kim cương li ti xâu lại, gương mặt nửa kín nửa hở rạng rỡ như hoa làm cho bao nhiêu huy hoàng trong đại điện chột như tắt ngấm.

Tất cả những người có mặt gần như nín thở...

Mặc dù biết bi kịch đã mở màn, nhưng dáng dấp thanh cao tuyệt đỉnh của Bạch Phi Phi đã làm cho bọn Trầm Lăng cũng quên khuấy mất những gì khủng khiếp sẽ đến...

Bạch Phi Phi đi thẳng vào, và Hùng Miêu Nhi vọt kêu lên:

- Tân Nương đến thì Tân Lang phải đứng lên đón tiếp chứ?

Khoái Lạc Vương cười:

- Đúng như thế.

Bạch Phi Phi đến sát bên bàn, Khoái Lạc Vương đứng nâng chén:

- Xin mời... xin chực vị hãy say một bữa thật vui.

Hùng Miêu Nhi nướng mắt:

- Như vậy là đã xong nghi lễ rồi à?

Khoái Lạc Vương cười:

- Bản vương đâu lại rập y theo hạng phàm phu tục tử, bản vương chỉ giữ lễ chứ không thể để cho lễ thành sơi giây trôi buột.

Đôi mắt ông ta đảo quanh bốn phía:

- Hôn lễ chỉ cần trang trọng chứ không phải chạy theo hư văn, bản vương xin long trọng tuyên bố: hôm nay là ngày lễ thành hôn vĩ đại nhất và Tân Nương là một tuyệt thế giai nhân.

Bạch Phi Phi chột như e thẹn, nàng cúi đầu khẽ nói:

- Đa tạ Vương Gia.

Khoái Lạc Vương đặt chén rượu xuống cười ha hả và toàn đại điện tiếng hoan hô vang dậy như pháo nổ...

Hùng Miêu Nhi lớn tiếng:

- Khoái Lạc Vương, nếu ông mời bọn này bằng cách cho người bung rượu kê vào miệng thì nhất định kẻ này sẽ nhổ ra ngay.

Khoái Lạc Vương thoáng hơi trầm ngâm nhưng cuối cùng lại vẫy tay:

- Phương Tâm Kỳ, hãy giải huyết nơi cánh tay trái họ... hôm nay là ngày vui, đừng để kém vui.

Thế là tay trái của bọn Trầm Lãng được cử động, nhưng thật ra thì để nâng chén rượu đưa vào mồm chứ không thể làm gì hơn nữa.

Tiếng nhạc lại trỗi lên...

Rượu được ba tuần, Khoái Lạc Vương cười cười nhìn Trầm Lãng:

- Trầm Lãng các hạ xem trong trăm ngàn năm nay, thế giới võ lâm có ai so sánh kịp với Khoái Lạc Vương không chứ?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Núi nào cũng có đỉnh cuối cùng, hoan lạc nào cũng đến nơi giới hạn.

Khoái Lạc Vương cau mặt:

- Trầm Lãng, các hạ nên nhớ rằng các người bây giờ vẫn là tù nhân của bản vương đấy nhé.

Trầm Lãng cười:

- Thuốc cứu mạng thường thường là đắng, lời nói phải luôn luôn là không bù tai, ông nghe hay không đâu có hại gì?

Ánh mắt của Khoái Lạc Vương như một mũi dao nhọn xoáy vào giữa mặt Trầm Lãng ...

Tiếng vui cười trong đại điện cũng vội vàng lắng xuống... Chu Thất Thất toát mồ hôi...

Nhưng Khoái Lạc Vương vụt bật cười sặc sụa:

- Ghen rồi... Trầm Lãng, đang ghen đấy phải không? Hà hà... vừa ghen tức sự thành công của bản vương lại vừa ghen tức vì bản vương cưới được giai nhân tuyệt sắc. Có phải thế không Trầm Lãng?

Vương Lâm Hoa vụt xen vào:

- Thế ông không giận à?

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Người mà được Trầm Lãng ghen ghét cần phải thấy tự cao, tại sao bản vương lại giận hấn chứ?

Ông ta đứng phất lên nâng cao chén rượu:

- Xin mời, xin mời chực vị vì cuộc hôn lễ vô tiền khoáng hậu của bản vương mà cạn luôn ba chén nữa...

Nhiều tiếng hoan hô vang dậy, nhiều tiếng ly chén chạm mạnh vào nhau...

Vương Lâm Hoa liếc tia mắt lạnh lùng về phía Trầm Lãng:

- Người ta sửa soạn động phòng hoa chúc, còn mình thì sửa soạn rơi đầu... Trầm Lãng, anh đã bó tay rồi à?

Trầm Lãng gượng cười:

- Thời cơ chưa tới, anh bảo tôi phải làm sao bây giờ?

Vương Lâm Hoa cười nhẹ:

- Thời cơ bao giờ mới tới lận? Chờ khi đầu mình rơi xuống rồi mới đến phải không?

Trầm Lãng nói:

- Cho dù như thế thì cũng không biết làm sao hơn.

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Chết thì chết chứ gì mà phải quýnh lên như thế? Yên lòng đi, uống cho đã rồi hẳn hay.

Chu Thất Thất buồn buồn:

- Tôi mong được chết ngay bây giờ, chết bây giờ vẫn còn được gần nhau...

Lẽ tự nhiên tiếng “nhau” này nàng chỉ dành riêng cho mình và Trầm Lãng ...

Hùng Miêu Nhi nâng chén lên cười:

- Trầm Lãng, kính anh ba chén đây nha... kiếp này được làm bạn với anh, tôi cho rằng tôi đã sống quá đủ rồi.

Giọng cười của hắn thật dòn, nhưng không làm sao che hết nỗi niềm chua xót.

Có thể hắn không đến nỗi chua xót cho chính thân phận mình, mà hắn đang chua xót cho Chu Thất Thất, cũng có thể hắn chua xót cho cả Bạch Phi Phi ...

Đúng câu nói của một người thi nhân nào đó: “ anh hùng không sợ chết nhưng không tránh khỏi nỗi thương tâm. ”

Khoái Lạc Vương liếc nhìn Bạch Phi Phi, nàng qua khe hở của màn lưới che mặt bằng kim cương càng tăng thêm vẻ mê hồn...

Như sững sờ trước vẻ đẹp ảo huyền, Khoái Lạc Vương vùng buông chén rượu:

- Xin các vị cứ ở đây uống rượu nhé, cứ uống, cứ uống cho say chết cũng chẳng sao, bản vương ... bản vương xin mạn phép kiêu từ...

Vương Lâm Hoa cười hần hắc:

- Đúng, đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng... đáng lý phải động phòng sớm hơn một chút nữa...

Khoái Lạc Vương cười ha hả:

- Vương Lâm Hoa quả đúng là con người biết thưởng thụ thú phong lưu...

Tiếng cười của Khoái Lạc Vương chưa dứt, chợt từ ngoài có kẻ chạy vào... Mọi người giật mình quay lại vì dáng đi gấp rút của gã Cấp Phong.

Nhìn thanh kiếm tà tà giắt xéo ngang lưng của gã, Trầm Lãng chớp mắt ngồi ngồi:

- Hẳn là một trong những kẻ có nhiệm vụ tuần thám bên ngoài.

Wương Lâm Hoa cũng sáng mắt gật đầu:

- Đúng, hẳn đấy.

Hùng Miêu Nhi liếc nhanh về phía Trầm Lãng:

- Trông thần sắc của hẳn hình như có biến?

Sắc mặt Vương Lâm Hoa vùng rạng rỡ và hẳn lắm bầm:

- Cũng mong như thế... cũng mong như thế...

Phương Tâm Kỳ lật đật xốc tới, hai người thì thầm với nhau một lúc, da mặt của Phương Tâm Kỳ như tái hẳn ra...

Khoái Lạc Vương chớp mắt, ông ta ngồi trở xuống rớt thêm một chén rượu nhưng chỉ bưng chứ không uống, sắc mặt ông ta hơi nặng... và đôi mắt như sao băng chiếu thẳng về gã Cấp Phong đệ nhất.

Phương Tâm Kỳ vội bước tới bên Khoái Lạc Vương, thấp giọng:

- Bên ngoài có người xin được vào kính hạ...

Khoái Lạc Vương cau mặt:

- Kính hạ? Hôn lễ của bản vương các người đã để lộ ra ngoài à?

Phương Tâm Kỳ thưa:

- Hỷ tín chỉ trong vòng thuộc hạ chứ không cho vượt qua căn cứ.

Khoái Lạc Vương vỗ bàn:

- Đã không tiết lộ ra ngoài thì tại sao họ lại biết?

Phương Tâm Kỳ cúi đầu:

- Thuộc hạ xin nhận hết tội tuần phòng sơ hở...

Sắc diện của Khoái Lạc Vương chợt hoà hoãn lại:

- Nhiều người nhiều tiếng, cũng không phải là lỗi riêng một mình người, chỉ có điều... cố vượt khỏi những lớp phòng thủ của ta để vào nơi đây thì e rằng không phải vì ý tốt.

Phương Tâm Kỳ cười bồi:

- Bằng vào tinh uy của Vương Gia, họ cố mạo hiểm để làm lễ cung hỷ cũng không phải là quá đáng.

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Đúng ...

Nhưng sắc mặt ông ta vụt hơi trầm:

- Có biết họ đến đông hay ít?

Phương Tâm Kỳ thưa:

- Tất cả là chín người, có khiên một chiếc rương lớn nói là lễ vật.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Dáng cách họ ra sao?

Phương Tâm Kỳ thưa:

- Cứ theo Cấp Phong thập tứ báo cáo thì người cầm đầu là Bộc Công Trục, có biệt hiệu là “Lam Điền Đạo Ngọc”, một cự phú miền biên giới Cô Qua. Nghe nói người ấy khinh công cao lắm, có thể gọi là một cao thủ, tuy ông ta ít nổi tiếng võ lâm.

Khoái Lạc Vương trầm ngâm:

- Bộc Công Trục ... bản vương đã nghe qua tên ấy, chỉ có điều giữa bản vương và hắn vốn không có mối bang giao, sao lại có chuyện vượt đường xa dâng lễ?

Phương Tâm Kỳ cười:

- Cũng có thể hắn muốn cầu thân, muốn nương tựa vào thế lực của Vương Gia để bảo toàn cơ nghiệp... Bởi vì hiện bây giờ biết bao nhiêu hào kiệt võ lâm, nhất là những kẻ có nhiều tài sản đều rất muốn đầu nhập vào môn hạ Vương Gia. Đành rằng họ vì ý tự tư, nhưng căn bản vẫn vì tôn kính.

Khoái Lạc Vương vuốt râu cười:

- Được rồi, đã thế thì cứ cho họ vào... bằng vào lực lượng chín người của họ trừ phi muốn chết mới dám tới đây gây sự.

Phương Tâm Kỳ bái mạng lui ra...

Chu Thất Thất thấp giọng:

- Trầm Lãng, anh có thấy đúng là Bộc Công Trục đến đây dâng lễ mừng chăng?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Chưa chắc là như thế.

Vương Lân Hoa lạnh lùng:

- Đúng như Khoái Lạc Vương vừa nói, bằng vào một số người như thế, nếu không thật dưng lễ thì là đến dưng đầu à?

Hùng Miêu Nhi thở ra:

- Tên “Lam Điền Đạo Ngọc” Bốc Công Trục này ngày trước tôi có nghe danh, hẳn cũng có tiếng trong giang hồ nhưng so với Khoái Lạc Vương thì một trời một vực.

Trầm Lãng mỉm cười:

- Vấn đề này nhất định sẽ có nhiều chuyện lạ bên trong mà chúng ta khó lòng biết rõ, nó không thể giản đơn như một mặt của con xúc xắc... và coi, chuyện lạ lại từ trong chiếc rương lễ vật mà ra...

Vương Lâm Hoa cười nhạt:

- Chẳng lẽ trong chiếc rương ấy có... con yêu trong ấy hay sao? Bởi vì chỉ có yêu tinh chứ không thì không có gì làm lung lay Khoái Lạc Vương được cả.

Trầm Lãng cười:

- Cũng chưa biết chừng, sự đời có nhiều việc xem đơn giản mà lại rất phức tạp...

Đó là một chiếc rương bằng gỗ quý, bên ngoài cẩn vàng khảm bạc, gắn nhiều hạt kim cương to lớn lung linh...

Tám người khiêng chiếc rương ăn mặc cực kỳ hoa lệ, đúng dáng cách của người đi ăn cưới, chỉ có điều tướng mạo của họ rất tầm thường, hầu hết đều giống bọn khách thương.

Chỉ trừ Bốc Công Trục.

Tướng mạo người này không tầm thường một chút nào cả...

Đôi mắt hắn hơi sâu, tròng đen vàng lợt, tròng trắng lại hơi xanh, mỗi lần chớp mắt tia sáng ngời ngời...

Lưỡng quyền của hắn thật cao, tóc hắn hơi vàng xám và quăn cuộn từng lọn tròn tròn, đứng xa trông như những cuộn tơ...

Hắn ăn mặc thật hết sức là sang trọng và điều làm cho mọi người ngó nhiều hơn hết là đôi vòng đeo ở lỗ tai của hắn.

Nhìn vào toàn thể, “Lam Điền Đạo Ngọc” Bốc Công Trục quả là con người kỳ bí, nhưng nếu nhìn vào miệng cười của hắn thì bất cứ ai cũng dễ có cảm tình.

Hùng Miêu Nhi thấp giọng:

- Nghe trong giang hồ truyền ngôn rằng người này có một người mẹ ở vùng biên ngoài và rất giỏi về thuật ẩn thân, nghe nói thuật ấy từ Ba Tư truyền sang,

mà dòng họ của Bốc Công Trục cũng là người Ba Tư nữa. Chỉ có điều không biết Bốc Công Trục có học được thuật ấy của mẹ ông ta hay không?

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Như thế nào gọi là thuật ẩn thân?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Nghe đâu đó là thuật của người phù thủy Ấn Độ, Phi Châu và cũng có xuất hiện nhiều ở Ba Tư nữa.

Hắn mỉm cười nói tiếp:

- Sự lợi hại của nó không nghe nói rõ, chỉ nghe rằng nếu cần trốn địch, thì thuật này là cách độc nhất vô nhị trong các thứ võ công.

Chu Thất Thất bật cười:

- Môn võ công gì lại chỉ chuyên môn... chạy trốn.

Hùng Miêu Nhi cũng cười:

- Học được thuật này nghe nói khi cần trốn thì không một ai có thể tìm được. Không ai cản nổi mà cũng không làm sao rượt nổi, vì thế, sự truyền tụng võ công của Bốc Công Trục trong giang hồ e rằng cũng chỉ vì môn ấy mà thôi...

Vương Lâm Hoa mỉm cười lầm thầm một mình:

- Thuật đào tẩu? Cũng hay hay...

Trầm Lãng mỉm cười nhìn vào mặt Vương Lâm Hoa, ai cũng biết trong tim đen là hắn đang chíp cái thuật “đào tẩu” ấy dữ lắm...

Chiếc rương hoa quý được khiêng vào đặt ngay chính giữa...

Tất cả cặp mắt trong đại điện đều bị hút cả về phía Bốc Công Trục và chiếc rương.

Cả hai, một người, một vật đúng là mục tiêu rất ưa nhìn.

Khoái Lạc Vương vẫn ngồi trong tư thế chủ nhân, sắc mặt cố tạo vẻ uy nghiêm hoà dịu, nhưng tia mắt ông ta cũng không khỏi dán vào hai vật đó. Bốc Công Trục thừa biết thiên hạ đang tập trung dòm mình nhưng về mặt hắn rất tự nhiên, không gập gáp mà cũng không khúm núm.

Phong thái của hắn trông thật an nhàn...

Tiếng nhạc tiếp khách lại trỗi lên đúng cách, Khoái Lạc Vương vẫn chưa nói một câu nào...

Bộc Công Trục vẫn trong tư thế an nhàn, hai chiếc vòng đeo tròn ten nơi lỗ tai của hắn đang đưa óng ánh...

Tiếng nhạc thừa dần và dứt hẳn, giàn hầu bên phía trái, tiếng xướng ngôn cao

vút:

- Nam Cương Bộc Công Trục tiếp kiến.

Bộc Công Trục bước nhanh lên mấy bước vòng tay:

- Nam Cương Bộc Công Trục xin bái kiến Vương Gia. Cung hạ đại lễ hôn nhân quý phủ.

Khoái Lạc Vương hơi nghiêng mình đáp lễ:

- Các hạ không ngại đường xa đến đây, thanh tình ấy khiến cho Tiểu Vương vô cùng áy náy.

Bộc Công Trục nói:

- Văn bối từ lâu đã ngưỡng mộ uy danh của Vương Gia, chỉ hận mình không có duyên bái kiến. Hôm nay mạo muội đến đây, được Vương Gia không hài tội đã là một điều đại hạnh cho văn bối lắm rồi.

Khoái Lạc Vương cười ha hả:

- Bộc quan nhân khách sáo rồi đấy nhé... Mời, xin mời ngồi.

Câu nói của Khoái Lạc Vương chưa dứt thì hai bên tả hữu một giàn đôn gấm đã được dời ra...

Bộc Công Trục cúi đầu lui lại, nhưng hắn chưa ngồi vội, hắn vòng tay cung kính:

- Đa tạ Vương Gia đã cho phép được ngồi, nhưng văn bối mong Vương Gia hãy nhận cho lễ mọn.

Khoái Lạc Vương vuốt râu cười:

- Công khó đường xa đến chung vui với bản vương như thế là đã quá lắm rồi, bản vương dám đâu nghĩ đến hậu lễ của Bộc quan nhân.

Bộc Công Trục vòng tay:

- Vương Gia giàu trùm bốn bể, trên đời này đâu có lễ vật nào xứng đáng để cung dâng, văn bối không dám dùng những thứ tầm thường, vì thế đã phải phí rất nhiều tâm huyết mới tìm ra được chút lễ mọn này, xin Vương Gia thương tình dung nạp.

Khoái Lạc Vương cười:

- Bộc quan nhân đã hết tình, bản vương đành phải vâng theo...

Và ông ta vụt ngưng cười đột ngột, đôi mắt chăm chăm vào chiếc rương trầm giọng:

- Nhất định là quà tặng của Bốc quan nhân phải là hi hữu, bản vương nhất định không ngăn được lòng tham, muốn được xem ngay tức khắc.

Bốc Công Trục vòng tay cung kính:

- Thật ra thì lễ tuy mọn nhưng cũng khá là đặc biệt, vẫn bồi phải phí quá nhiều tâm huyết mới được vào tay, mong Vương Gia không tị hiềm vật mọn là vẫn bồi cảm kích vô cùng.

Hắn vỗ tay nhẹ, tám tên thuộc hạ chậm chậm, bước lại khiêng chiếc rương đặt sát vào bậc tam cấp trước bàn của Khoái Lạc Vương.

Bao nhiêu cặp mắt của những người có mặt đều tập trung vào chiếc rương, ai ai cũng chờ xem món lễ mà chắc chắn phải là vật hãn hữu trên đời...

Chỉ riêng có vị Tân Nương Bạch Phi Phi từ đầu chí cuối đôi mắt ngời ngời ẩn sau màn lưới kim cương, không hề chú ý đến chiếc rương mà lại nhìn vào Khoái Lạc Vương ...

Hình như đối với chiếc rương mà Bốc Công Trục khéo léo “quảng cáo” này giờ không làm cho nàng hứng thú, hoặc là nàng đã quá thừa biết bên trong chứa đựng những gì rồi...